

стая, отвори вратата и надникна в нея. Болният седеше връз една шарена черга, отметнал завивките си настрана. Като видя баща си, той скочи прав и книгата, която четеше падна от коленете му. Главата му беше цяла обвита с бяло платно, по което тук-таме имаше петна от съсирена кръв. Майката се изправи тихо до сина си, за да го спаси от неизбежното наказание.

— Били се с долномахленците и му спукали главата... Промихме раната с ракия и я наложихме с жиловрат... — пошпна майката с умолителен поглед.

Даскал Ботв се наведе, взе книжката, прочете заглавието ѝ: „Горски пътник“ от Г.С.Раковски. Поклати глава. Какво щеше да излезе от този му син? Бунтовник? Писател? Книжовник? Хайдутин? И въздъхна дълбоко. Сърцето му се сви в предчувствие за чудната бъднина на това чудно момче. Какви ли грижи и ядове щеше още да му донесе? Все пак трябваше здраво да му се стягат юздите. И за да прикрие умиленieto си, бащата се сопна:

— Ако още веднъж те видя да се биеш с долната махала, ще ти отпоря ушите! А до неделя да научиш както следва херувикото. Ще заместиш псалта Драган.

По-голямо наказание от това не можеше да има за Христо. Да остави игрите, другарите, книгите, за да канерва в черквата.

До късно през нощта в малката соба на децата все още се чуваше тихия шум на въртящото се вретено. Хиляда гайтанджийски чарка работеха с преждата изпредена от неуморните ръце на калюферките. Те изтъкаваха хиляди топове шаек, копринени и памучни платна, шамии... И за да прогонят умората от нетажалите си клепачи те пееха през дългите нощи.

Бързо се довършваха каделите в чевръстите пръсти на буля Ботювица, а сладкопоиният ѝ глас едва чуто се разнасяше под ниския таван, за да не разбуди децата: